

1

ZONDAG 15 MAART

Nog 48 uur tot het schot

Mijn sleutel gleed in het slot.

Ik verstijfde.

Er klopte iets niet.

De mahoniehouten voordeur van het zandstenen gebouw van drie verdiepingen waar vijf kantoren gevestigd waren, waaronder mijn eenmansadvocatenkantoor, zag eruit als alle andere aan deze kant van West Forty-Sixth Street. De buurt was een mix van kroegen, noedeltentjes, dure restaurants, accountantskantoren en particuliere medische praktijken, en hoe dichter je bij Broadway kwam, hoe eleganter en chiquer die kantoren en winkels werden. De gelambriseerde voordeur van mijn gebouw was ongeveer een maand geleden blauw geschilderd. Aan de andere kant van de deur zat een met de hand uitgesneden stalen plaat – een kleine verrassing voor iedereen die dacht wel even een paneel te kunnen intrappen om de deur van binnenuit open te maken.

Zo'n buurt was het.

Ik heb niet veel ervaring met sloten. Ik heb nooit een looper op zak; die heb ik nooit nodig gehad, zelfs niet in mijn vroegere leven als oplichter. In tegenstelling tot een heleboel andere schurken had ik het niet gemunt op de gewone inwoners van New York. Ik had de lui op het oog die het verdienden om bestolen te worden. Mijn favoriete slachtoffers waren verzekeringsmaatschappijen. Hoe groter, hoe beter. In mijn ogen vormden zij de grootste oplichtersbende ter wereld. Het was niet meer

dan terecht dat ze zo nu en dan bestolen werden. En om een verzekeringsmaatschappij op te lichten hoefde ik niet in te breken; ik hoefde er alleen maar voor te zorgen dat ik uitgenodigd werd. Ik deed het niet alleen met een vlotte babbel. Ik had de fysieke trucs om mijn woorden kracht bij te zetten. Jarenlang had ik de kneepjes van het vak geobserveerd. Mijn vader was een superoplichter en een geweldige zakkenroller geweest, die kroegen en metro's afwerkte. Ik had het van hem geleerd, en na verloop van tijd was ik heel behendig geworden: ik had een geweldig gevoel voor gewicht, aanraking en beweging. Mijn vader noemde het 'slimme handen'. En het was precies dat verfijnde, geperfectioneerde zintuig dat me nu zei dat er iets niet klopte.

Ik haalde de sleutel weer uit het slot. Stak hem er weer in. Haalde hem er weer uit. En nog een keer.

Het ging geluidlozer en soepeler dan ik me herinnerde. Minder zwaar, met minder weerstand; ik hoefde minder druk te zetten. Mijn sleutel gleed bijna vanzelf in het slot, alsof hij door slagroom heen ging. Ik bekeek de tanden; die waren zo hard en scherp als een pas geslepen sleutel ze maar kan hebben. Er zaten krassen rond het sleutelgat van het slot, een standaardnachtslot met een dubbele cilinder, maar toen herinnerde ik me dat de man van het reisbureau in het kantoor op de benedenverdieping zijn ochtendkoffie graag met bourbon dronk. Ik had hem al een paar keer horen rommelen met zijn sleutels, en op de enige ochtend dat ik hem in de hal was tegengekomen had zijn adem zo sterk naar drank geroken dat ik bijna van mijn stokje was gegaan. Een jaar geleden zou het me niet eens zijn opgevallen. Toen zou ik net zo dronken zijn geweest als de man van het reisbureau.

Nog los van de krassen op het slot draaide mijn sleutel onmiskenbaar op een andere manier. Als de eigenaar van het pand het slotmechanisme had veranderd, zou mijn sleutel niet gewerkt hebben. Ik rook niets bijzonders aan het slot en de sleutel, die droog aanvoelde. Als er met een spray in was gespoten, zou ik dat hebben geroken. Er was maar één verklaring: iemand had het slot geforceerd nadat ik die ochtend het kantoor had verlaten. Helaas waren zondagen op kantoor een noodzakelijk kwaad sinds ik er een gewoonte van had gemaakt er te slapen. Ik kon

me niet langer de huur van een appartement én een kantoor veroorloven. Een slaapbank in de achterkamer was alles wat ik nodig had.

De verhuurder kon zich geen alarmsysteem veroorloven. Ik ook niet, maar toch wilde ik enige mate van veiligheid inbouwen. De deur ging naar binnen toe open. Ik zette hem op een kier van een paar centimeter en zag de dime in de uitholling aan de rechterkant van het deurkozijn liggen, de kant van het slot. De deur zelf bedekte de helft van de munt en voorkwam dat hij op de trap viel. Wanneer ik 's avonds de deur uitging om eten te halen stopte ik een dime in de uitholling in de deurpost, die ik er met een zakmes in had gesneden. Als iemand een inbraak pleegde en niet wilde dat ik dat wist, zou hij de dime horen vallen, begrijpen dat het een list was en het muntje zorgvuldig weer terugleggen. Mijn hoop was dat de indringer zo gefocust zou zijn op het lawaai van de vallende munt dat hem de tandenstoker zou ontgaan die exact vijfentwintig centimeter boven het onderste scharnier aan de andere kant van de deur zat geklemd.

Wie mijn indringer die avond ook was, hij had de dime teruggelegd maar de tandenstoker, die nu op de trap lag, over het hoofd gezien.

Van de vijf kantoren die het gebouw telde, waren er behalve het mijne drie in gebruik: een reisbureau dat elk moment failliet kon gaan, een financieel adviseur van wie ik nog nooit een glimp had opgevangen en een louche uitziende hypnotiseur die het liefst bij de mensen thuis langsging. Ze waren meestal van negen tot vijf geopend, of in het geval van de reisagent en de hypnotiseur van elf tot drie. Het was uitgesloten dat ze op een zondag zouden komen opdagen, en ook dat ze de moeite zouden doen om de dime terug te leggen. Als het mijn burens waren geweest, zouden ze het muntje in hun zak hebben gestopt en het zijn vergeten.

Ik liet mijn krant vallen en draaide me om om hem op te pakken. Terwijl ik op mijn hurken zat besloot ik mijn veters los te maken en weer te strikken. Niemand links. Niets rechts.

Ik verschoof om mijn andere veter vast te maken en liet mijn blik over de overkant van de straat gaan. Weer niets. Een eindje verderop stonden links van me een paar auto's, maar dat waren oude buitenlandse

modellen waarvan de voorruit was beslagen; het was uitgesloten dat iemand me vanuit een van die auto's in de gaten hield. Rechts aan de overkant van de straat liepen twee mensen gearmd de Hourglass Tavern in; theaterjunkies die snel nog even iets gingen eten voor de voorstelling. Sinds ik hier mijn kantoor had was ik twee keer in het eetcafé geweest. Beide keren had ik de ravioli met kreeft genomen en was het me gelukt de borrelaanbieding te vermijden, die elke keer wanneer de grote zandloper aan de muur achter de bar werd omgedraaid veranderde. Onthouding was nog steeds iets wat ik per dag moest volhouden.

Terwijl ik de voordeur dichtdeed pakte ik mijn krant van de trap, trok mijn kraag dicht om mijn nek tegen de aanhoudende winterkou en begon te lopen. Als oplichter en zwendelaar had ik heel wat vijanden gemaakt, en in mijn loopbaan als advocaat was het me gelukt er zelfs nog wat meer bij te maken. Het leek me tegenwoordig wel zo verstandig om voorzichtig te zijn. Ik liep om drie huizenblokken heen, waarbij ik elke techniek toepaste die ik kende om achtervolgers af te schudden: ik liep lukraak steegjes in, begon opeens half te rennen voordat ik een hoek om ging en vertraagde mijn pas weer zodra ik de hoek om was, terwijl ik in de gaten hield wat er achter me gebeurde via de autoruiten en het plexiglas van de bushaltes, of ik bleef opeens staan en draaide me om en liep dan weer terug. Ik begon het gevoel te krijgen dat ik mezelf een beetje voor schut zette. Ik werd niet gevolgd. Ik kwam tot de conclusie dat de hypnotiseur beet had gehad en een cliënt had meegenomen naar zijn kantoor of dat de accountant misschien eindelijk zijn uitpuilende brievenbus was komen leegmaken of zijn dossiers door de versnipperaar was komen halen.

Maar toen ik mijn gebouw weer in het oog kreeg voelde ik me helemaal niet zo stom meer. Mijn kantoor bevond zich op de tweede verdieping. De verdiepingen daaronder waren helemaal donker.

Er scheen licht door mijn raam en het was niet mijn bureaulamp. De lichtstraal zag er klein en gedempt uit en bewoog heen en weer.

Een zaklamp.

Ik voelde een tinteling op mijn huid en ademde langzaam en dampig uit. Het schoot door me heen dat een normaal iemand de politie zou

bellen. Maar zo was ik niet opgevoed. Als je als oplichter de kost verdient, komt de optie om de politie te bellen niet bij je op. Ik handelde dit soort zaken zelf af, en ik moest weten wie er in mijn kantoor was. In de achterbak van de Mustang lag een grote steeksleutel, maar het had geen zin om terug te gaan naar de parkeerplaats en die te halen, want ik voelde er niets voor om met dat ding over straat te lopen. Een pistool had ik niet, ik hou niet van die dingen. Er waren echter andere manieren om me te verdedigen waar ik helemaal geen moeite mee had.

Ik deed zachtjes de voordeur open, ving de dime voordat die op de tegels kletterde en deed in de hal mijn schoenen uit om zo weinig mogelijk lawaai te maken. Toen liep ik naar de rij brievenbussen die aan de muur hing.

In de brievenbus waar *EDDIE FLYNN, ADVOCaat* op stond lagen alle hulpmiddelen die ik maar nodig had.

2

Ik haalde een kleine sleutel van mijn sleutelring en legde de andere sleutels zachtjes boven op de brievenbussen voordat ik het nieuwe hangslot opende dat ik had bevestigd. Onder een stapel dikke bruine enveloppen en reclamefolders vond ik twee koperen boksbeugels. Als tiener had ik gebokst voor mijn parochie, zoals veel arme katholieke kinderen uit New York. Boksen zou ons discipline en sportiviteit bijbrengen – maar in mijn geval had mijn vader er om een heel andere reden op gestaan dat ik het ging doen. Hij zag het zo: als ik een jongen knock-out kon slaan die twee keer zo groot was als ik, hoefde hij zich niet zo veel zorgen te maken om de fouten die ik als beginnend oplichter ongetwijfeld zou maken wanneer ik op eigen benen ging staan. Het enige wat ik hoefde te doen was hard trainen op de sportschool, slim zijn als zwendelaar en er heel goed voor zorgen dat mijn moeder niets te weten kwam.

Het was doodstil in de donkere hal, op het onregelmatige gekreun van de verwarmingsbuizen na. De trap was oud en kraakte vreselijk. Ik woog mijn opties af en kwam tot de conclusie dat de trap toch minder lawaai zou maken dan de stokoude lift. Ik liep zo licht mogelijk over de treden en bleef dicht bij de betegelde muur. Zo kon ik de hogere verdiepingen in de gaten houden terwijl ik naar boven ging en voorkwam ik het ergste gekraak van de oude treden, die het uitbrulden als je je gewicht naar het midden van de trap verplaatste. De koperen boksbeugel voelde koud aan in mijn handen, wat op de een of andere manier geruststellend was. Toen ik de bovenkant van de derde trap naderde kon ik stemmen horen. Gedempte, zachte stemmen.

De deur van mijn kantoor stond wagenwijd open. Er stond een man in de deuropening met zijn rug naar de gang. Achter hem zag ik in elk geval nog één andere man, die met een zaklamp de bovenste la van mijn archiefkast doorzocht. De man die met zijn rug naar me toe stond had een oortje in. Ik zag de doorzichtige draad kronkelend van zijn oor naar de plooiën van zijn zwarte leren jasje lopen. Hij droeg een spijkerbroek en laarzen met dikke zolen. Politie, maar zeker geen stadspolitie. Oortjes maakten geen deel uit van de standaarduitrusting van de NYPD, en de meeste agenten voelden er niets voor om honderd dollar op te hoesten voor het voorrecht er tactisch of cool uit te zien. De FBI had wel genoeg budget voor oortjes, maar FBI-agenten zouden een mannetje in de hal hebben geposteed en niet de moeite hebben genomen de dime terug te leggen in het deurkozijn. Als het geen FBI en geen NYPD was, wie waren het dan wel? Het feit dat ze communicatiemiddelen hadden maakte me nerveus. Communicatiemiddelen maakten deze mannen georganiseerd. Dit waren geen crackverslaafden die even snel wat buit wilden scoren.

Ik kroop de laatste treden op, waarbij ik ervoor zorgde dat ik mijn buik op de treden hield. Ik hoorde gefluister dat ik niet kon verstaan. De man die met de zaklamp in de archiefkast scheen zei niets. Er waren nog anderen in het kantoor die ik niet kon zien; zij waren degenen die aan het praten waren. Toen ik dichterbij kwam waren de stemmen beter te horen.

‘En, al iets gevonden?’ vroeg iemand.

De zoekende man deed de la dicht en opende die eronder. ‘Niets wat relevant is voor het doelwit,’ zei de man terwijl hij een map pakte, die opende en er met behulp van zijn zaklamp in begon te lezen.

Doelwit.

Dat woord deed als een schokgolf adrenaline door mijn aderen spuiten. Mijn nekspieren verstrakten en mijn ademhaling versnelde.

Ze hadden me niet gezien.

Ik had twee goede opties. Optie één was wegsluipen, naar mijn auto gaan, de hele avond als een gek doorrijden en in de volgende staat de politie bellen. Optie twee was om weg te gaan, de auto te laten staan, in

de eerste de beste taxi te stappen, naar het appartement van rechter Harry Ford in de Upper East Side te rijden en vanaf Harry's veilige bank de politie te bellen.

Beide keuzes waren verstandig en brachten zo weinig mogelijk risico met zich mee.

Maar zo zat ik niet in elkaar.

Ik kwam zonder geluid overeind, draaide met mijn nek, duwde mijn rechtervuist onder mijn kin en stormde op de deur af.

3

De man die bij de deur stond draaide zich om toen ik begon te rennen. Eerst schrok hij van de onverwachte, zware voetstappen. Toen hij me zag ging zijn mond open, zoog hij een enorme hoeveelheid lucht naar binnen en werden zijn ogen groot, doordat zijn overlevingsinstinct sneller was dan wat hij had geleerd. Eerst kwam de schok, toen de reactie. Nog voor hij kon roepen kon ik zien dat hij zichzelf dwong de paniek te overwinnen. Hij bewoog zijn rechterhand naar de revolver die langs zijn zij was gesespt.

Hij was te laat.

Ik wilde hem niet doden. Iemand heeft eens tegen me gezegd dat het niet professioneel is om iemand om het leven te brengen als je niet exact weet wie het is. Als ik hem in zijn gezicht of op zijn hoofd sloeg, was de kans normaal gesproken vijftig procent dat die klap fataal zou zijn door de kracht van de bokseugel die zijn hoofd in zou slaan, waardoor er een enorme bloeding zou ontstaan, of doordat de arme kerel zijn schedel zou breken wanneer zijn bewusteloze lichaam op de vloerplanken viel. Mijn vaart voegde met gemak nog eens twintig tot dertig kilo impact aan de klap toe. Met die snelheid nam de kans op dodelijke schade toe, en als ik tegen zijn hoofd sloeg zou ik waarschijnlijk voorgoed het licht bij hem doven.

Ik hoefde hem alleen maar uit te schakelen.

Hij was rechts.

Op het allerlaatste moment deed ik mijn rechtervuist omlaag en veranderde ik de richting van mijn arm.

Ik raakte hem tot op het bot, op zijn rechterbiceps, en de vingers van zijn hand gingen onmiddellijk open en ontspanden toen; het was net alsof ik een stroomkabel had doorgesneden – ik had een grote spier verbrijzeld, zodat zijn arm een paar uur levenloos zou blijven. Ik had zo'n vaart dat ik hem al voorbij was toen hij begon te gillen.

Zijn partner liet de dossiers vallen waarin hij stond te lezen en zwaaide zijn zaklamp in mijn richting. Deze man was links, en ik weerde de klap af. De kilo koper die om mijn linkervuist zat raakte eerst de zaklamp en brak die doormidden. De lamp explodeerde en het licht ging te midden van een vonkenregen uit. Op het moment van de explosie werd het gezicht van de man even verlicht, en ik zag dat zijn mond opening en dat zijn ogen zich opensperden van schrik. Alleen was het geen schrik. Ik had ongetwijfeld een deel van zijn hand geraakt met de bokseugel. In het schemerige licht van de straatlantaarns zag ik de man op zijn knieën vallen en zijn hand om zijn gebroken vingers slaan.

'Eddie, stop!' zei een stem in het donker.

Mijn bureaulamp ging aan.

'Ferrari, Weinstein, hou jullie gedeisd,' zei de man die achter mijn bureau zat. Ik had hem ongeveer een half jaar geleden voor het eerst ontmoet. Dit was de man die ik had gered toen we allebei overhoop hadden gelegen met de Russische maffia – *special agent* Bill Kennedy van het Federal Bureau of Investigation. Hij had het tegen de mannen die ik had aangevallen, en die nu allebei op hun knieën zaten. De man had zo veel pijn aan zijn verwoeste vingers dat hij zijn tanden op elkaar klemde. De andere, grotere man met de leren jas rolde over de vloer en hield zijn arm vast, terwijl zijn wapen nog altijd veilig in de holster zat.

Kennedy was wel de laatste persoon die ik in mijn kantoor had verwacht. Hij leunde naar achteren in mijn stoel, legde zijn benen op het bureau en deed zijn voeten over elkaar. Hij keek naar zijn mannen en toen naar mij, op een manier alsof ik iets had gebroken wat van hem was. De marineblauwe broek van zijn pak kwam een stukje omhoog, zo ver dat ik zijn zwarte zijden sokken kon zien en het reservewapen dat om zijn linkerenkel zat gesespt – een Ruger LCP.